

Ναί! καὶ ἂν κἀνένα ἀπὸ τ' ἐταῖς τὴν ὄρφανιά του κλαίγῃ,
καὶ γὰρ τὸ ταῖρι του πονῇ,
Μὲ τὴν λεπτὴν του τὴν φωνή
τὴν ὄρφανιά μου ἔς λέγῃ.

Χρῶσω τὴν λέγαν. Ἐλάμπε στὰ κάλλη καὶ στὴ νεότη,
— Εγώσυχ' αὐτὸν τὸν θησαυρὸ—
Βασίλισσά ἦσαν στὸ χορὸ.
Στὴν ἐκκλησιά ἦσαν πρώτη.

Τὰ πρῶδι' αὐτῆς, σὺν νάησαν γραμμένα μὲ κονδύλι·
Δὲν εἶχαν ταῖρι πουθενά
Τὰ μάτια τῆς τὰ γαλανά,
Τὰ κοραλένια χεῖλη.

Καὶ ἡ νεότη τῆς τί ὠφέλησε, τί ὠφέλησεν ἡ χάρις
Στὴν ἀδελφὴ τὴν μοῖρα ἔμπρὸς;
Τὴν εἶδε ὁ χάρος ὁ σκληρὸς,
Ὁ ψυχρακνηγάρης.

Ὡ! σεῖς ποῦ τὴν γνωρίσατε, δούσας, πουλιὰ καὶ κρίνοι,
Μὲ μὲ ὀνομάζετε σκληρὸ,
Ἄν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν μπορῶ
Νὰ ζῶ χωρὶς ἐκείνη.

Στὴν γῆν αὐτῇ, ποῦ σέρομαι λείψανον ἀχνὸ καὶ θάρος,
Θέλω ἡ ψυχὴ μου νὰ καῇ,
Γιατὶ εἶναι κάλλος ἡ ζωὴ
Καὶ πανηγύρι ὁ Χάρος.

Τάκουσε ὁ χάρος. Μὴ φορὰ δὲν ἀνθῆσαν ἀκόμῃ
Αἱ μυρδαλιαὶ τῆς ἐξοχῆς,
Καὶ ὁ νῆος κοιμᾶται ὁ δυστυχῆς
Στῆς Χρύσεως τοῦ τὸ χῶμα.

Στὸ μνημα τὸ ζευγαριὸ δύο δένδρα φυτεμμένα
Τὸ χῶμα ἱσιόνοον μυστικά,
Καὶ ὁπότεν ἀνεμος βοῇ,
Φιλιοῦνται ἀδελφωμένα.

G. X. Zalamas.

Η ΠΕΡΙΔΙΚΑ.

—o—

Βόσκουνε ἡ ἄλλαις πέρδικαις, ἢ λούζονται στὰ αὐλάκι,
Καὶ μὴ στὰ νύχια περπατεῖ ἀπάνω σὲ κοτρώνι,
Καὶ γέρνει πίσω καὶ τηρᾷ μικρὸ ἓνα περδίκάκι,
Καὶ πότε τοῦ γλυκομιλεῖ, καὶ πότε τὸ μαλλώνει.

« Ἄκου τῆς μάνας τὴ λαλιὰ, καὶ ἀνέβα στὸ λιθάρι,
Γιατὶ ἡ καρδιά μου λαχταρεῖ, μονάκριδο πουλί μου. »
« Γιατὶ δὲ μανοῦλα τὸ νερὸ ποῦ ὀρέχει τὸ θυμάρι,
Γιὰ δὲ τὰ συνομήληκα πῶς παῖζον ἀντικρὺ μου. »

« Ἐχουν ἡ μάνας τοὺς πολλὰ! Ἐλα, πουλί, κοντά μου,
Κ' εἶδα τὸν ἴσκιον γερακιῦ ἐδῶ σιμά στὸ αὐλάκι. »
« Πᾶμε, μανοῦλα, στὰ νερὰ νὰ βρῶ τὴν συντροφιά μου,
Αὐτὸ ἦσαν σύγγενο μικρὸ, δὲν ἦταν γεράκι. »

Καὶ ὁ ἴσκιος πάλι ἐφάνηκεν ἐπάνω στὰ λιθάρι,
Καὶ κατεδαίνει ἡ πέρδικα ζητώντας τ' ἀκριβὸς τῆς,
Καὶ αὐταῖς ποῦ ἦσαν στὸ ῥίζωμα τρυπῶσαν στὰ θυμάρια
Ἐκαθεὶς ὁ ἴσκιος πέρκει, τοῦ γερακιῦ προδότης.

Καὶ ἀκούσθη ἓνα φτερούγιασμα, μὴ παραγῇ, μὴ ἀντάρα,
— Ὅποῦ τοῦ μονάκριδο ἔχει πικρὴ τὴν τύχη! —
Σκούζει, χτυπιέται ἡ πέρδικα μὲ τρόμο μὲ λαχτάρα,
Καὶ τὸ ἀκριβὸς τῆς σπαρταρᾷ στοῦ γερακιῦ τοῦ ῥι.

Αἱ μάνας τῶν παιδιῶν μας γιράκι δὲν φοβοῦνται
Τὸ μυριοχαϊδεμένο τοὺς στὰ νύχια τοὺς νὰ πάρῃ...
Ἀπὸ ἄλλα θάσανα σκληρὰ στὸν κόσμον τυραννιοῦνται
Ἐχουν ἀρρώστιας φοβερᾶς, καὶ χάρᾳ μακελλάρη.

G. X. Zalamas.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ.

*Πρὸς ἀκριβὴ εὑρεσιν τῆς ἀντιστοιχοῦσης ἀπὸ
Χριστοῦ γεννήσεως ἡμερομηνίας εἰς οἱ-
ανδήποτε δοθεῖσαν εἰς ἔτη τῆς Ἐ-
γείρας, καὶ τ' ἀνάπαλιν.*

—o—

Ἡ ἰδιοκτησία ἐν Ἑλλάδι, κατὰ μέγα μέρος, στη-
ρίζεται εἰς δικαιογرافα, γενόμενα, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ
τόπος οὗτος ὑπέκειτο εἰς τὴν κυριαρχίαν τῶν Ὀθω-
μανῶν. Ὡς ἐκ τούτου ὁσημέραι αἱ περὶ ἰδιοκτησίας
δίκαί προσφέρουν οὐσιωδέστατα τὸν τύπον, ἢ τὸ πε-
ριεχόμενον τῶν τοιούτων ὀθωμανικῶν ἐγγράφων, ἀ-
φορῶντα ζητήματα, τῶν ὁποίων ὡς πραγματικῶν ἡ
λύσις ἀφιεροῦται ὡς ἐπιτοπὸν εἰς τοὺς τυχόντας μάρ-
τυρας, ἢ αὐτοσχιδιάστους πραγματογνώμονας, διότι
δι' ἑλλειψιν ἀκριβεστεράς εἰδήσεως τῶν ὀθωμανικῶν
πραγμάτων τὰ δικαστήρια δὲν δύνανται, κατὰ δυ-
στυχίαν, νὰ ἐξελέγξωσι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνώπιόν
τῶν διεξαχθείσης μαρτυρικῆς, ἢ διὰ πραγματογνώ-
μόνων ἀποδείξεως. Ἐκ τῶν ζητημάτων τούτων εἶναι
ἀναντιρρήτως καὶ τὰ περιστρεφόμενα εἰς τὴν μετα-
φορὰν ὀθωμανικῆς ἡμερομηνίας εἰς τὴν ἀντίστοιχον
ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως καὶ τ' ἀνάπαλιν.

Ἐνὶ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀξιόλογον
πραγματεῖαν εἰς τὸ σοφὸν περὶ χρονολογίας ἐγχει-
ρίδιον τοῦ Γερμανοῦ Ἰδελερ (1), ἐνόμισα ὅτι δύνα-
ται νὰ προσενηθῇ ὠφέλεια ἐκ τῆς πρὸς τὸν δικαστι-
κὸν κλάδον ἀνακοινώσεως τοῦ οὐσιώδους περιεχομέ-
νου τῆς πραγματείας ταύτης. Πρὸς τὸν σκοπὸν τού-
τον ἐσύνταξα τὴν παρούσαν σύντομον διατριβήν.

Νομίζω ἀναγκαῖον ν' ἀναφέρω ὀλίγα πινὰ περὶ τῆς
παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς νομομισμένης διαίρεσεως τοῦ
χρόνου, καὶ τοῦ χρονολογικοῦ συστήματος ἀπὸ τῆς
Ἑγείρας, ὧσιν δηλαδὴ ἡ εἰδήσις εἶναι εἰς τὸν ἀνα-
γνώστην ἀπαραίτητος πρὸς κατανόησιν τῆς ἐξηγη-
θησομένης μεθόδου.

Οἱ Ὀθωμανοὶ, καθὼς ἅπαντα τὰ τὸν Ἰσλαμισμόν

(*) Lehrbuch der Chronologie von Dr. Ludwig Ideler.
Berlin 1821.

ἀσπασθέντα ἔθνη παρέλαβον παρὰ τῶν Ἀράβων μὲ τὴν θρησκείαν τοῦ Μωάμεθ καὶ τὸ χρονολογικὸν σύστημα αὐτῶν. Βάσιν τῆς διαιρέσεως τοῦ χρόνου ἔχοντες μόνον τὸν δρόμον τῆς σελήνης, ἀρχίζουν τοὺς μῆνας τῶν ἀπὸ τῆς περὶ τὸ λυκαυγὲς φάσεως τῆς νέας σελήνης, ἥτοι τῆς νομηνίας (κατὰ τὴν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις σημασίαν τῆς λέξεως), καὶ καλοῦν ἐνιαυτὸν τὸ διάστημα δώδεκα ἀπὸ νομηνίας εἰς νομηνίαν λογιζομένων μηνῶν. Τὸ μηνολόγιον τῶν Ἰσλαμιτῶν διδίδει εἰς τοὺς μῆνας τούτους ἐναλλάξ 30 καὶ 29 ἡμέρας, ὡς δῆλοι ὁ ἐξῆς πίναξ, ὅστις εἰς τὰς πρώτας δύο στήλας ἐμφαίνει καὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὴν τάξιν τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ σεληνιακοῦ αὐτῶν ἔτους.

Πίναξ Α'.

Ὄνόματα τῶν μηνῶν.	Διάρκεια ἑκάστου μηνός.	Ποσὸν ἡμερῶν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀ. μηνός τοῦ ἔτους μέχρι τοῦ τέλους ἑκάστου τῶν δώδεκα μηνῶν.
1. Μουχαρέμ	30	30
2. Σαφὲρ	29	59
3. Ρεμπιουλεβέλ	30	89
4. Ρεπιολαχέρ	29	118
5. Ιζαμαζιουλεβέλ	30	148
6. Ιζαμαζιουλαχέρ	29	177
7. Ρετζέπ	30	207
8. Σαμπάν	29	236
9. Ραμαζάν	30	266
10. Σεβάλ	29	295
11. Ζιλκαντζέ	30	325
12. Ζιλχοτζέτ	29	354

Ἐκ τούτων γίνεται δῆλον ὅτι οἱ δώδεκα μῆνες τοῦ περὶ οὗ πρόκειται σεληνιακοῦ ἔτους ἀποτελοῦν 354 ἡμέρας. Ὁμοίως τὸ ἀστρονομικὸν σεληνιακὸν ἔτος ὑπερτερεῖ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος (τὸ ὅποιον δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν πολιτικόν) κατὰ 8 ὥρας καὶ 48 λεπτά, ἔπεται ὅτι 30 ἀστρονομικά σεληνιακὰ ἔτη ἀποτελοῦν 10631 ἡμέρας, ἐνῷ ἰσάριθμα πολιτικὰ ἀποτελοῦν μόνον ἡμέρας 10620. Ἐντεῦθεν ἐπῆλθεν ἡ ἀνάγκη νὰ ἐμβάλωσιν εἰς πᾶσαν περίεσον 30 ἔτων 11 ἡμέρας, διὰ νὰ διατηρῆται οὕτω ἡ ἀρμονία τοῦ πολιτικοῦ καὶ τοῦ ἀστρονομικοῦ ἔτους ἡ μ' ἄλλας λέξεις, διὰ νὰ συμφωνῶσιν ὁπωστὸν τῶν μηνῶν αἱ ἀρχαὶ μὲ τὰς νομηνίας. Οἱ ἐνιαυτοὶ τοῦ τριακονταετοῦς κύκλου, οἵτινες ἐκ τῆς προσθήκης τῶν ἐμβολίων ἡμερῶν κατέστησαν περιττοὶ (βίσεκτοι) εἶναι ὁ 2, 5, 7, 10, 13, 15, 18, 21, 24, 26 καὶ 29. Πᾶς περιττός ἐνιαυτός λοιπὸν ἔχει 355 ἡμέρας, ἡ δὲ προσθήκη τῆς ἐμβολίου γίνεται εἰς τὸ τέλος τοῦ τελευταίου μηνός (Ζιλχιτζέ), ὅστις τότε ἀριθμεῖ 30 ἡμέρας. — Πρῶτος κύκλος λογιζέται ὁ ἀπὸ 1—30 ἔτους τῆς Ἑγείρας, δεύτερος ὁ ἀπὸ 31—60 καὶ. Ὁ ἐπόμενος πίναξ δεικνύει πόσαι ἡμέραι ἀριθμῶνται, κατὰ τ' ἀνωτέρω, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ πρώ-

του ἕως τοῦ τέλους ἑκάστου τῶν τριάκοντα ἔτων τοῦ κύκλου, σημειουμένων τῶν βίσεκτων διὰ τοῦ στοιχείου β.

Πίναξ Β'.

Ἔτος τοῦ κύκλου.	Ποσὸν ἡμερῶν.	Ἔτος τοῦ κύκλου.	Ποσὸν ἡμερῶν.
1	354	16	5670
β. 2	709	17	6024
3	1063	β. 18	6379
4	1417	19	6733
β. 5	1772	20	7087
6	2126	β. 21	7442
β. 7	2481	22	7796
8	2835	23	8150
9	3189	β. 24	8505
β. 10	3544	25	8859
11	3898	β. 26	9214
12	4252	27	9568
β. 13	4607	28	9922
14	4961	β. 29	10277
β. 15	5316	30	10631

Ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ὑπολογίζονται τὸν μῆνα προκύπτει ὅτι οἱ Ἰσλαμίται ἀρχίζουν τὴν ἡμέραν οὐχὶ ἀπὸ μέσης νυκτός, ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Καὶ περὶ μὲν τῆς διαιρέσεως τοῦ χρόνου κατὰ τοὺς ὀθωμανοὺς ταῦτα ἀρκοῦν πρὸς τὸν σκοπὸν μας. Αἰσπείται δὲ νὰ εἰπωμεν καὶ περὶ τῆς ἐποχῆς ἀφ' ἧς ἀριθμοῦν τὰ ἔτη. Γνωστὸν εἶναι ὅτι τόσον οἱ ὀθωμανοὶ ὅσον καὶ οἱ λοιποὶ Ἰσλαμίται ἀριθμοῦν τὰ ἔτη τῶν ἀπὸ τῆς Ἑγείρας (Ἀραβιστί χετζρά) ταυτίσται ἀπὸ τῆς φυγῆς τοῦ Μωάμεθ ἀπὸ Μέκκας εἰς Μεδίναν. Ἡ ἐποχὴ ὁμοίως ἀφ' ἧς οἱ Ἰσλαμίται ἀρχίζουν τὴν χρονολογίαν τῶν εἶναι οὐχὶ, ὡς ὑπολαμβάνουν πολλοί, ἡ ἡμέρα αὐτὴ τῆς φυγῆς τοῦ Μωάμεθ, ἀλλ' ἡ ἀρχὴ τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους κατὰ τὸ ὅποιον συνέβη ἡ φυγὴ, καὶ τὸ ὅποιον διὰ τὰ σπουδαῖον τοῦτο συμβάν ἐτάχθη παρ' αὐτῶν ὡς πρῶτον τῆς χρονολογίας τῶν. Ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνσθέντος πρώτου ἔτους, ἥτοι ἡ πρώτη τοῦ μηνός Μουχαρέμ αὐτοῦ συνέπιπτε κατὰ τινὰς συγγραφὰς μὲ τὴν 15, κατ' ἄλλους δὲ μὲ τὴν 16 Ἰουλίου τοῦ καθ' ἡμᾶς 622 ἀπὸ Χριστοῦ ἔτους. Τὸ ὀθωμανικὸν χρονολόγιον ἰδίως προϋποθέτει τὴν 16 Ἰουλίου ὡς ἐποχὴν τῆς Ἑγείρας. Ὡς σημειώσωμεν ἐν παρόδῳ ὅτι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς χριστιανικῆς μας χρονολογίας μέχρι καὶ μὴ συμπεριλαμβανομένης τῆς 16 Ἰουλίου 622 (τῆς ἐποχῆς τῆς Ἑγείρας) ἀριθμοῦνται 227,016 ἡμέραι.

Προταχθεῖσιν τῶν πληροφοριῶν τούτων μεταβαίνομεν εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς ἐπιστημονικῆς μεθόδου πρὸς εὑρεσιν τῆς ἀντιστοιχίας χριστιανικῆς ἡμερομηνίας εἰς οἰανδήποτε ὀθωμανικὴν καὶ τ' ἀνάπαλιν. 1-

δομεν ὅτι τὸ ὀθωμανικὸν χρονολογικὸν σύστημα διαφέρει τοῦ ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐποχῆς τῆς ἐνάρξεως ἑκατέρου, μόνον ὡς πρὸς τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους καὶ τοῦ μηνός, ἡ δὲ διάρκεια τῆς ἡμέρας εἶναι εἰς ἀμφοτέρω καὶ αὐτῇ. Τούτου οὖτως ἔχοντος δυνάμειθα νὰ τρέψωμεν ἡμερομηνίαν τοῦ ἑνὸς συστήματος εἰς ἡμερομηνίαν τοῦ ἑτέρου, ἀναλύοντες τὸν ἐντὸς δοθείσης ὀθωμανικῆς ἢ χριστιανικῆς ἡμερομηνίας περιεχόμενον ἀριθμὸν ἔτων εἰς ἡμέρας, ταύτας δὲ ἀνάγοντες εἰς τὰ δι' αὐτῶν πληρούμενα ἔτη τοῦ ἑτέρου χρονολογικοῦ συστήματος, ἀφ' οὗ πρότερον, κατὰ τὴν διαφοράν τῆς περιπτώσεως, προσθέσωμεν ἢ ἀφαιρέσωμεν τὰς ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς χριστιανικῆς μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἀπὸ τῆς Ἑγείρας χρονολογίας παρελθούσας 227016 ἡμέρας. Ἀλλ' ἂς προῃτιώμεν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ οὗτω τεθέντος κανόνος. Πρὸκειται νὰ εὕρωμεν λόγου χάριν τὴν ἀντιστοιχοῦσαν χριστιανικὴν ἡμερομηνίαν εἰς τὴν 3 τοῦ μηνός Τζεμαζιουλαχίρ τοῦ 1236 ἔτους τῆς Ἑγείρας. Θέλομεν λοιπὸν ζητήσῃ ἐν πρώτοις πῶς ἡμέρας ἀποτελοῦν τὰ παρελθόντα 1235 ὁλόκληρα ἔτη καὶ πῶς ὁμοίως οἱ παρελθόντες μῆνες τοῦ δοθέντος 1236 ἔτους, καὶ τὸ ἄθροισμα τούτων θέλει μᾶς δώσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς Ἑγείρας (16 Ἰουλίου 622) μέχρι τῆς ζητούμενης ἡμέρας ἀθροισμένων ἡμερῶν. Διὰ νὰ εὐκολυνθῶμεν εἰς τὸν καθ' ἡμέρας ὑπολογισμὸν τῶν 1235 ὁλοκληρῶν ἔτων, καὶ μάλιστα διὰ νὰ μὴ σπᾶλωμεν περὶ τοὺς βισέκτους, θέλομεν ἀκολουθήσῃ τὴν ἐξῆς μέθοδον. Βλέπομεν εἰς τὸν Β' πίνακα ὅτι ὁλόκληρος ὁ τριακονταετής κύκλος περιέχει 10634 ἡμέρας. Ἄν λοιπὸν διὰ τοῦ 30 διαιρέσωμεν τὸ ποτὸν τῶν 1235 ἔτων, θέλομεν εὗρῃ ὅτι περιέχει 41 πλήρεις κύκλους καὶ τὰ πέντε πρῶτα ἔτη τοῦ 42 κύκλου. Οἱ 41 κύκλοι ἀαλύονται εὐκόλως εἰς ἡμέρας διὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ μὲ τὸ 10634, τὸ ὅποιον ὡς προεῖρήθη εἶναι τὸ εἰς ἕκαστον κύκλον περιεχόμενον ποσὸν ἡμερῶν. Οὕτω εὐρίσκωμεν ὅτι οἱ 41 κύκλοι ἀποτελοῦν 435,871 ἡμέρας. Συμβουλευόμενοι διὰ τὸν αὐτὸν πίνακα διὰ τὸ εἰς τὰ πέντε πρῶτα ἔτη τοῦ 42 κύκλου περιεχόμενον ποσὸν ἡμερῶν, εὐρίσκομεν ὅτι αὗται συμποσύνται εἰς 1772. Τὸ ἄθροισμα λοιπὸν τῶν 435,871 καὶ τῶν 1772, μᾶς δίδει ὡς περιεχόμενον ἐντὸς τῶν 1235 ἔτων τὸ ποσὸν 437,643 ἡμερῶν. Εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο ὀφείλομεν νὰ προσθέσωμεν καὶ τὰς ἡμέρας τοῦ 1236 ἔτους μέχρι καὶ συμπεριλαμβανομένης τῆς 3 τοῦ μηνός Τζεμαζιουλαχίρ. Τὴν ἐργασίαν ταύτην μᾶς εὐκολύνει ὁ Α' πίναξ, ἐξ οὗ μανθάνομεν ὅτι οἱ τοῦ Τζεμαζιουλαχίρ προηγούμενοι πέντε πλήρεις μῆνες ἀποτελοῦν 148 ἡμέρας, αἵτινες ὁμοῦ μὲ τὰς 3 τοῦ ρηθέντος μηνός, συμποσύνται εἰς 151. Ἐχομεν οὕτω

Ποσὸν τῶν ἡμερῶν τῶν 1235 ἔτων	437,643
Ποσὸν τῶν ἐκ τοῦ 1236 ἔτους παρελθουσῶν ἡμερῶν μέχρι καὶ συμπεριλαμβανομένης τῆς 3 Τζεμαζιουλαχίρ.	151

437,794

Τὸ ἄθροισμα λοιπὸν τοῦτο ἐμφαίνει πόσαι ἡμέραι παρήλθον ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς Ἑγείρας μέχρι τῆς 3 τοῦ μηνός Τζεμαζιουλαχίρ 1236. Ἄν εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο προσθέσωμεν τὸ ποσὸν 227016 περὶ οὗ ἐγίνετο λόγος ἀνωτέρω, θέλομεν λάβει ὡς ἄθροισμα τὸ ποτὸν τῶν ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως μέχρι τῆς ζητούμενης ἡμέρας ἀριθμουμένων ἡμερῶν, ἧτοι 664,810. Λαίπεται ἤδη τὸ οὕτω εὑρεθὲν ποσὸν ἡμερῶν νὰ τρέψωμεν εἰς ἑνιαυτούς ἀπὸ Χριστοῦ, τοὺς μὲν κοινούς πρὸς 365, τοὺς δὲ βισέκτους πρὸς 366 ἡμέρας ὑπολογιζόμενοι. Ἀλλὰ καὶ οὗτος ὁ ὑπολογισμὸς εὐκόλυνται εἰάν τὸ ἀνωτέρω ποτὸν διαιρέσωμεν διὰ τοῦ 1461 (ἀριθμοῦ τῶν ἡμερῶν μᾶς τετραετηρίδος Ἰουλιανῶν ἔτων). Οὕτω θέλομεν λάβει ὡς πηλίκον 455 πλήρεις τετραετηρίδας, καὶ ὑπόλοιπον 55 ἡμερῶν. Αἱ 455 τετραετηρίδες διὰ τοῦ 4 πολλαπλασιαζόμεναι μᾶς δίδουν 1820 ἔτη, αἱ δὲ 55 ὑπόλοιποι ἡμέραι ἀναγκαίως ἀνάγονται εἰς τὸ ἔτος 1821. Ἀλλ' ἡ 55 ἡμέρα τοῦ Ἰουλιανοῦ ἔτους εἶναι ἡ 24 Φεβρουαρίου, ἀρα ἡ 3 τοῦ μηνός Τζεμαζιουλαχίρ τοῦ 1236 ἔτους τῆς Ἑγείρας, ἀντιστοιχεῖ εἰς τὴν 24 Φεβρουαρίου τοῦ ἡμετέρου 1821 ἔτους, ἡ ἀκριβέστερον εἰς τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς ἐσπείρας τῆς 23 μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς 24 Φεβρουαρίου τοῦ 1821.

Ἡ μεταφορὰ χριστιανικῆς ἡμερομηνίας εἰς τὴν ἀντίστοιχον τῆς Ἑγείρας ἐκτελεῖται διὰ μεθόδου ὁμοίας μὲ τὴν προηγουμένην. Τουτέστι θέλομεν ὁμοίως ἀναλύσει τὴν δοθείσαν χριστιανικὴν ἡμερομηνίαν εἰς ἡμέρας ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως, ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου τῶν ἡμερῶν θέλομεν ἀφαιρέσει τὰς μέχρι τῆς 16 Ἰουλίου 622 ἀριθμουμένας 227,016 ἡμέρας, τὸ δὲ ὑπόλοιπον βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω πινάκων θέλομεν ἀναγᾶγει εἰς ἔτη σεληνιακά.

Ἀφ' οὗ ἐγράφη τ' ἀνωτέρω ἴδον τὴν ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου κατὰ τὸ 1812 ἐν Βιέννῃ ἐκδοθείσαν γραμματικὴν γραμματικὴν, ἧτις ἐν σελίδι 443 καὶ 444 περιέχει ὁδηγίαν πρὸς εὑρεσιν τοῦ ἀναλογούντος χριστιανικοῦ ἔτους εἰς ὠρισμένον ὀθωμανικόν, καὶ παραβολικὸν πίνακα τῆς χριστιανικῆς χρονολογίας καὶ τῆς Ἑγείρας. Ὁ πίναξ οὗτος τοῦ Ἀλεξανδρίδου εἶναι καὶ ἀτελής καὶ κατὰ μέγα μέρος ἐσφαλμένος, ἡ δὲ προταχθεῖσα αὐτοῦ μέθοδος πρὸς εὑρεσιν τοῦ ἔτους δὲν δύναται νὰ χορηγήσῃ εἰμὴ ἀποτέλεσμα παραπολύ ἀπέχον τῆς ἀληθείας, καὶ δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς αἰεὶ ἡ ἡμερομηνία ἐγγράφου ἔχει ἐπὶ ῥοήν εἰς τὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν.

Μ. ΠΟΤΑΗΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ

Ὁ ἐξ ἀπορρήτων.

—ο—

Μεταξὺ τῶν ἀπὸ Χίου μετοίκων, Παντελλῆς Μαυροκορδάτος, εὐπατριδῆς πλὴν πάντες μετῴχουτο μι-